

► COLUMN ◀

Tekst Renée Wolfs

En nu help ik jou

'Wat is "doen" in het Engels?'

'Do.'

Mijn Chinese zoon van dertien, die op een speciale school zit, kijkt me triomfantelijk aan. Ik pak een doosje champignons en twee messen. Overhoren lukt het beste als we samen iets doen.

"En wat is 'leren'?"

"Learn. Het is een makkie mam, ik kan het allemaal al."

"En die definities voor aardrijkskunde, heb je die ook zo goed geleerd?"

"Dat ga ik écht niet doen." Besliste stem.

"Het moet."

"Van wie dan?"

"Van school. Je moet goede cijfers halen en over een paar jaar een diploma..."

Onrustig beweegt hij met zijn benen en handen de druk van zich af. We bakkeleien al weken over het huiswerk. Wat simpele, Engelse woordjes leren vindt hij leuk. Dan kan hij praten tegen de Syriër die bij hem in de bus zit onderweg naar school. Maar zodra het meer dan één woordje wordt, haakt hij af. Geen reguliere school die iets met hem kan.

Ik pak een doosje taugé. Gebiologeerd kijkt mijn zoon naar de witte staafjes.

"Dat is een kiemplantje", zegt hij, "en dit is de steel."

Verrast kijk ik hem aan. "Hoe weet je dat zo goed?"

"Geleerd bij bio. Mag ik er een paar opeten?"

Ineens staat daar weer het kind van ver. Zijn donkerbruine kijkers, zijn sterke lijf, ze behoren niet aan mij.

"Je zou je ouders vast heel goed hebben kunnen helpen op het land", zeg ik.

Zijn schouders worden breder, zijn ogen lichten helder op.

"En nu help ik jou", zegt hij opgewekt.

Ik pak een pan en zet die op het vuur. In de hete olie krimpen de uien en de champignons. De groenten en het vuur verbinden ons. Als hij hier getest zou worden, zou hij vast een diagnose krijgen. Toch is hij helemaal niet 'stuk' en heeft hij eigenlijk geen reparatie nodig. Mijn zoon eet nog een paar stukjes taugé.

"Lekker?" vraag ik.

Hij knikt, fronst dan nadenkend zijn wenkbrauwen.

"Een beetje bitter misschien, maar dat geeft niet."

Renée Wolfs is moeder van drie geadopteerde tieners uit China. Ze is auteur van "Wereldkind", "De Adoptiedialoog" en "De Cirkel van Verbinding." Zie ook: www.renewolfs.com.

Liesbeth Struijcken wil nazorg wettelijk regelen

"Als het om adoptie gaat, is veel zo niet alles in Nederland bij wet geregeld. Maar er is niets vastgelegd over hoe het verder gaat met de kinderen (en hun adoptieouders) als ze eenmaal zijn 'geplaatst'. De praktijk laat juist zien dat de behoefte aan een gereguleerde nazorg steeds groter wordt. Daarom heb ik de stichting Nazorg Adoptie opgericht, die gaat zich inzetten om deze nazorg in de wet te laten verankeren."

Dat zegt Liesbeth Struijcken, zelf geadopteerd en voorzitter van de stichting. Vorig jaar bracht ze een boek uit 'Welke naam past mij', over haar jarenlange zoektocht naar haar biologische ouders. Ze merkte dat ze daarna nog lang niet klaar was met het thema, in tegendeel.

Met stichting Nazorg Adoptie wil ze nazorg bij wet regelen om betrokkenen (adoptiekind, adoptieouders) te ondersteunen en zo wellicht leed te kunnen voorkomen. Ook wil ze inzicht verschaffen in de impact van adoptie bij (jong) volwassenen.

Het is de bedoeling om in Nederland de discussie aan te zwengelen over de vraag of nazorg bij wet moet worden geregeld. Om die discussie te voeden, wordt in het voorjaar van 2016 een symposium gehouden. Daarnaast doet de stichting onderzoek naar het aantal adoptiekinderen dat in Nederland op jonge leeftijd in aanraking komt met politie en justitie. Begin volgend jaar maakt ze een 'politieke roadtour' door Nederland

Meer informatie: adoptie-nazorg.nl